

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **W. J.**, zastoupen Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2007, čj. OAM-10-32/LE-05-05-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2009, čj. 4 Az 6/2007 - 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel v kasační stížnosti formálně uvádí, že ji podává z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nesouhlasí se závěry správního orgánu a soudu, neboť má za to, že hodnotily situaci v zemi původu (Syrské arabské republice) pouze obecně. Stěžovatel se dále domnívá, že se městský soud nevypořádal se všemi skutečnostmi uvedenými v žalobě a jejích doplněních, včetně předložených důkazů a odkazů na zprávy mezinárodních organizací o situaci Kurdů, osob bez státní příslušnosti a osob s jinou sexuální orientací. Stěžovatel přiznává, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl všechny důvody, proč uprchl ze země původu. Není však pravdou, že by jeho tvrzení vznesená v průběhu řízení před městským soudem byla účelová. Stěžovatel se totiž neodvážil sdělit dříve, že je homosexuální orientace. Po celý život byl v zemi původu vystaven nebezpečí prozrazení své orientace, která není v muslimské světě tolerována. V zemi původu mu hrozí, že bude z důvodu své sexuální orientace tvrdě diskriminován, sociálně vyloučen, ne-li ohrožen na zdraví a životě. Hrozba je o to větší, že je současně příslušníkem kurdské menšiny, uvnitř které panují konzervativní poměry. Stěžovatel dále opakuje pasáže z doplnění k žalobě, v nichž cituje závěry ze zpráv o zemi původu organizace Amnesty International, Human Rights Watch a Ministerstva zahraničních věcí USA. Dle těchto zpráv dochází v Sýrii k upírání práv příslušníkům kurdské národnosti v přístupu

k pracovnímu trhu, lékařské péči, zdravotnímu a sociálnímu systému, vzdělávání a politickým právům (zejména tzv. maktumeen – osoby bez státního občanství). Dochází k zatýkání aktivistů na poli lidských práv. Časté jsou též vraždy ze cti, např. z důvodu homosexuálního styku. Homosexuální chování může být trestně stíháno dle čl. 520 trestního zákona a trestá se až třemi lety odnětí svobody. V dalším stěžovatel odkazuje na doplnění žaloby ze dne 7. 12. 2007 a ze dne 15. 4. 2008, z nichž je zřejmé, že v Sýrii dochází k systematické diskriminaci a perzekuci menšin (Kurdů a osob bez státní příslušnosti) a osob s odlišnou sexuální orientací. Ve vztahu k doplňkové ochraně stěžovatel uvádí, že mu v případě návratu do země původu hrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání z důvodu, že je osobou bez státní příslušnosti, a z důvodu odlišné sexuální orientace. Stěžovatel žádá, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Na závěr navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Dle konstantní judikatury NSS je rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže trpí vadami skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tehdy, když soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo když není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75).

Soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), které nelze rozšiřovat po uplynutí lhůty k podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 32 odst. 2 zákona o azylu; viz např. usnesení NSS ze dne 23. 4. 2009, čj. 1 Azs 18/2009 - 63). Žadatel musí důvody a skutečnosti, pro něž žádá o udělení azylu, uvést již ve správním řízení (rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2003, čj. 3 Azs 23/2003 - 61, nebo usnesení ze dne 23. 4. 2008, čj. 1 Azs 10/2008 - 52, či usnesení ze dne 27. 5. 2009, čj. 6 Azs 20/2009 - 64).

Stěžovatel ve lhůtě pro podání žaloby uvedl, že hlavním důvodem, proč opustil zemi původu, je strach z odplaty rodiny dívky, s kterou se chtěl oženit. Jelikož Sýrii opustil s falešným pasem, tedy nelegálně, obává se represí ze strany syrských orgánů. Městský soud se vypořádal v odůvodnění svého rozsudku s oběma řádně uplatněnými žalobními body, byť pravda velmi úsporným stylem (s. 4 dole a 5 shora). Přihlédl přitom k důkazům provedeným soudem při jednání. Soud dále reagoval i na tvrzení stěžovatele uvedená po uplynutí lhůty pro podání žaloby (s. 5 rozsudku). Jestliže městský soud vyhodnotil tvrzení stěžovatele o možném pronásledování a diskriminaci z důvodu rasy a příslušnosti k určité sociální skupině jako účelová,

přičemž svůj závěr odůvodnil poukazem na vyjádření zachycená ve správním spisu, nelze považovat rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný. V této situaci již bylo nadbytečné vyjadřovat se k citovaným pasážím ze zpráv o zemi původu, které uvedl stěžovatel v doplněních k žalobě. Dokazování (pomocí zpráv o zemi původu) vede správní orgán pouze ve vztahu k tvrzením žadatele (rozsudek ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003 - 41). Pakliže stěžovatel neuvedl ve správním řízení žádné okolnosti svědčící o pronásledování či hrozbě vážné újmy, postrádá předkládání úryvků zpráv o zemi původu, které se vztahují k novým tvrzením stěžovatele uplatněným až v soudním řízení, jakýkoliv význam.

Nejvyšší správní soud má za to, že se městský soud vypořádal se všemi žalobními body, vycházel přitom z osobní situace stěžovatele, kterou zhodnotil na podkladě dostupných informací o zemi původu, jež jsou součástí správního spisu. Rozsudek městského soudu proto není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Dále se NSS zabýval dalšími námitkami stěžovatele. K možnosti zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, ve znění před novelou č. 379/2007 Sb., se soud vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 2. 2009, čj. 5 Azs 78/2008 - 46. Dospěl k závěru, že žádost lze zamítnout tímto postupem, pokud žadatel o mezinárodní ochranu „(1) neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu (tj. neuvádí azylově relevantní důvody), a zároveň (2) neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven vážné újme definované v § 14a zákona o azylu (přesněji řečeno v § 14a odst. 2 zákona o azylu)“:

V rozsudku ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 - 57, soud uvedl, že „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Soud dále v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004 - 40, judikoval, že „[j]elikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem, než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru zásadním měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíni ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. To platí tím spíše, jestliže zároveň obsahuje žádost o azyl sdělení, že jiné než uvedené důvody k podání žádosti o azyl žadatele nevedly.“ Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že správní orgán není povinen domýšlet za žadatele o mezinárodní ochranu relevantní důvody pro podání žádosti. Dokazování vede správní orgán pouze ve vztahu k tvrzením žadatele (rozsudek ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003 - 41). Lze zopakovat, že žadatel musí důvody a skutečnosti, pro něž žádá o udělení azylu, uvést již ve správním řízení (rozsudek čj. 3 Azs 23/2003 - 61, cit. shora).

Stěžovatel uvedl v průběhu správního řízení, že miloval jednu dívku, jejich láska trvala 10 let. Rodiče této dívky nesouhlasili se sňatkem, a proto stěžovatel se svojí dívkou utekl v roce 2005 do vesnice Ar Ur v okrese Derik. Posléze bylo dohodnuto, že stěžovatel oficiálně požádá rodiče své dívky o její ruku. Následně však dívka zemřela. Stěžovateli není známo, zda spáchala sebevraždu, nebo byla zabita příbuznými. Stěžovatel uprchl ze Sýrie proto, že jej pronásledovala rodina jeho zesnulé snoubenky, neboť se mu chtěla pomstít za potupu rodiny a smrt dcery (viz žádost o udělení mezinárodní ochrany na č. l. 11-15 a protokol o pohovoru na č. l. 16 - 19 správního spisu). Žalovaný zcela správně posoudil tato tvrzení tak, že nikterak nesouvisí s důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Z jiných důvodů azyl udělit nelze.

Stěžovatel v průběhu řízení před městským soudem zcela nově uvedl, že se obává pronásledování z důvodu své homosexuální orientace. Upřesnil, že byl sexuálně zneužíván rodinným přítelem. Snažil se od něho utéct, ale ukázalo se, že vliv tohoto člověka sahá i do Damašku. Nemělo přitom význam, aby se obrátil na policii, neboť by tím vystavil sebe a svoji rodinu toliko ostudě, rodinný přítel by beztak s ohledem na své konexe u policie potrestán nebyl. Tyto skutečnosti sdělil městskému soudu až dne 15. 4. 2008 (č. l. 43 - 47 soudního spisu), tedy 15 měsíců po vydání rozhodnutí žalovaného a i po podání žaloby k městskému soudu. Nadto v situaci, kdy bylo stěžovateli známo, že jím dosud tvrzené důvody pro opuštění země původu nejsou azylově relevantní. Nejvyšší správní soud se za daných okolností ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že nově předestřená tvrzení stěžovatele jsou účelová. Posun ve vyjádřeních stěžovatele činí jeho výpověď nevěrohodnou, přitom je třeba připomenout, že právě věrohodná výpověď žadatele o mezinárodní ochranu je východiskem pro posouzení jeho žádosti. Navíc při jednání před městským soudem byly provedeny důkazy, které podporují původní tvrzení stěžovatele. Z dokazování vyplynulo, že byl na stěžovatele vydán příkaz k zatčení, důvodem je patrně únos dívky, za nějž mu byl v nepřítomnosti uložen trest v délce 3 let (č. l. 37 - 41, překlad na č. l. 60 soudního spisu).

K tomu je třeba dodat následující. Z těchto nově předestřených skutkových tvrzení, byla-li by snad hodnocena jako věrohodná, čemuž tak ovšem není, by bylo možno dovodit pouze to, že stěžovatel byl sexuálně zneužíván mužem, nikoliv že je sám homosexuálně orientován. Stěžovatel neuvedl, že dobrovolně udržoval homosexuální styky, ani nehovořil o vztahu s jiným mužem než rodinným přítelem, který jej však zneužíval proti jeho vůli. Z vyjádření stěžovatele nelze dovodit, že by se identifikoval se sociální skupinou homosexuálně orientovaných mužů. Stěžovatel svoji údajnou homosexuální orientaci v Sýrii tajil, nepřiznal se k ní ani ji jiným způsobem ve svém okolí nedemonstroval, proto by jej mohlo okolí jen stěží vnímat jako příslušníka této sociální skupiny. Homosexualita sama o sobě vytváří příslušnost jedince k určité sociální skupině, pokud tato vlastnost je ve společnosti, v rámci níž se příslušnost jedinců k určitým sociálním skupinám posuzuje, relevantním rozlišovacím kritériem a pokud je u konkrétního jedince relativně nezměnitelná – „daná“; jinak řečeno, homosexuálně vytvářejí sociální skupinu tam, kde je tato jejich charakteristika významná pro náhled okolí (či v širším ohledu společnosti jako takové) na ně; že se jedná – vyjma případů vynucené či příležitostné homosexuality (např. ve věznicích či při homosexuální prostituci) – o „danou“ vlastnost v tom smyslu, že není volbou dotyčného jedince, nýbrž v zásadě vrozenou vlastností (viz rozsudek NSS ze dne 5. 10. 2006, čj. 2 Azs 66/2006 - 52).

Stěžovatel ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je osobou bez státního občanství. Soud již judikoval, že apatridé, tedy osoby bez státního občanství, jejichž postavení je charakterizováno absencí efektivní ochrany *de iure* nebo *de facto* ze strany země původu, mohou požívat azylové ochrany podle § 12 zákona o azylu pouze za předpokladu, že je ztráta ochrany v jejich případě výsledkem příčinné souvislosti pronásledování z azylově relevantního důvodu (rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2007, čj. 6 Azs 80/2006 - 64). Stěžovatel však žádný azylově relevantní důvod pronásledování neuváděl (viz výše).

Stěžovatel je příslušníkem kurdské menšiny, jejíž práva jsou v Sýrii významně potlačena. K tomu zdejší soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2006, čj. 4 Azs 438/2005 - 113, uvedl: „[P]ostavení Kurdů nelze oddělovat od postavení všeho Sýrského obyvatelstva, které rovněž postrádá základní lidská práva. Je třeba uvést, že tvrzení stěžovatele o tom, že je Kurd a je tedy podrobován tomuto režimu, neobsahuje současně tvrzení, že on sám konkrétně byl pronásledován, popř. že jeho strach z pronásledování z důvodu této kurdské národnosti je důvodný.“ NSS dále dovodil, že pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu, která přitom nebyla nijak veřejně projevena, není důvodem pro udělení

azyly (rozsudek ze dne 21. 11. 2003, čj. 7 Azs 13/2003 - 40, na případ porušování práv Kurdů v Sýrii aplikován v usnesení ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 Azs 39/2007 - 127).

Rovněž na otázku, zda je nebezpečí tzv. krevní msty (zde ze strany rodiny snoubenky) azylově relevantním důvodem, odpověděl zdejší soud již v minulosti záporně, pokud stát tyto aktivity soukromých osob nepodporuje či netoleruje (viz rozsudek ze dne 25. 4. 2006, čj. 5 Azs 277/2005 - 54, či ze dne 28. 7. 2006, čj. 4 Azs 438/2005 - 113).

Ve vztahu k doplňkové ochraně stěžovatel uvedl, že zemi původu opustil nelegálně, a proto má strach z návratu zpět. Žalovaný na podkladě informací o zemi původu připustil, že nelze zcela vyloučit, že stěžovatel bude vyšetřován syrskými bezpečnostními složkami. Stěžovatel může využít programu asistovaného dobrovolného návratu a programu reintegrace. Syrské orgány se tak nemusí vůbec dozvědět, že opustil zemi nelegálně a požádal v ČR o mezinárodní ochranu. Městský soud se s těmito závěry ztotožnil.

Doplňkovou ochranu lze přiznat, pokud by žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. V daném případě by mohlo vážnou újmu představovat mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu [§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azyly]. Toto ustanovení je vykládáno téměř shodně jako čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006 - 82, uvedl: „*Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by pak muselo být splněno, že stěžovateli hrozí „reálné nebezpečí“ takového zacházení. „Reálným nebezpečím“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azyly, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. [...] ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azyly.*“

Legální pojem ponižujícího zacházení vyžaduje určitou minimální intenzitu újmy, která má žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do země původu hrozit. Typově je takto vyžadovaná minimální intenzita újmy srovnatelná s intenzitou újmy hrozící při nejmírnější azylově relevantní újmě, tj. takové, jež by ještě naplnila znak „pronásledování“ ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azyly (rozsudek NSS ze dne 5. 10. 2006, 2 Azs 66/2006 - 52). V rozsudku ze dne 28. 5. 2009, čj. 3 Azs 13/2009 - 47, vymezil NSS minimální intenzitu újmy, kterou již lze považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azyly, s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva tak, že aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj čl. 3 Úmluvy, musí ponižení a pokoření, které tento trest provázejí, dosáhnout mimořádné úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Úmluvy.

Jelikož se stěžovatel nikdy nezapojil do žádných protivládních akcí, není reálné, že by se po návratu do země stal z důvodu jejího nelegálního opuštění terčem mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, které by navíc dosahovalo požadovaného stupně intenzity (viz judikatura cit. výše). Nejvyšší správní soud ostatně již v usnesení ze dne 17. 4. 2008, čj. 9 Azs 5/2008 - 98, uvedl, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu kurdské národnosti nehrozí po návratu do Sýrie žádné jednání, které by bylo možno vzhledem k jeho intenzitě považovat za mučení, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Shodně rozhodl zdejší soud ve vztahu k jinému kurdskému obyvateli Sýrie v usnesení ze dne 27. 5. 2009, čj. 6 Azs 20/2009 - 64. Pro srovnání

Ize odkázat rovněž na rozhodnutí britského Tribunálu pro věci azylu a imigrace (Asylum and Immigration Tribunal) ze dne 8. 12. 2008 ve věci *SA a AI vs. Secretary of State for the Home Department* (dostupný na <http://www.bailii.org/uk/cases/UKIAT/2009/00006.html>). V něm dospěl Tribunál k závěru, že neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu kurdské národnosti nejsou po návratu do Sýrie vystaveni reálnému nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení, které by se rovnalo pronásledování, či porušování lidských práv, pokud nejsou považováni za nepřátele režimu.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky; krajský soud rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Na závěr Nejvyšší správní soud poznamenává, že nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť kasační stížnost měla v tomto případě odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byla ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Dagmar Rezková Dřimalová, advokátka. Jí soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. s ohledem na ustanovení § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, odměnu ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání a podání kasační stížnosti podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, společně s režijním paušálem ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu